

Pak tu byla „kancelář“ v suterénu. Do té byste si vstoupit nepřáli. Existovala možnost, že už z ní nevyjdete. Nebo pokud ano, tak s velmi cenným a bolestivým ponaučením.

Nikdy nenaštvat Romana Costase.

Nalil jsem si šálek kávy, vdechl syté aroma tekutiny a zabloudil v myšlenkách k tomu, jak jsem se s Romanem setkal poprvé. Oběma nám bylo osm. Matka nastoupila do práce u rodiny Costasových. Romanova matka byla hezká dáma a laskavá zaměstnavatelka. Otec pracoval pro jejich otce jako řidič. Pana Costase jsem vídal jen příležitostně, a když už, držel jsem se mu z cesty. Bydleli jsme v malém domku na druhé straně jejich velkého panství severně od Toronta. Roman a já jsme se stali dobrými přáteli díky společnému zájmu o nákladřáky. Jeho bratr Luca se k nám často přidával, hrávali jsme si všichni tři spolu. Život byl normální. Normálnější jsem neznal.

A pak o tři roky později paní Costasová zemřela. Všechno se změnilo. Jejich už tak odtazítý otec začal být ještě uzavřenější a chladnější.

Bratři už si nesměli hrát. Ani se smát. Ústřední místo zaujaly bojové sporty, střelba, intenzivní studium. Na dům se snesla temnota. Když byli kluci starší, pan Costas je nutil spolu zápolit, odměňoval vítěze, trestal poraženého. Dával jim „lekce“, jaké by žádné děti neměly dostávat. Ustavičně byli svědky násilí. Roman to nesnášel. Luca tím opovrhoval. Oba vydrželi.

Nedlouho po matčině smrti se k nim přistěhovala babička. Byla v jejich životě to jediné, co jim zabránilo vyrůst do podoby jejich otce. Udržovala je pospolu, ustavičně jim připomínala, že jsou k sobě vázáni jako bratři. Jako rodina. Bez ní by se z bratrů určitě staly otcovy kopie. Udržovala v nich však naživu ducha

jejich něžnější matky. Když pan Costas nebyl doma, což se stávalo často, dům byl jiný, chlapci svobodnější. Jakmile ale vstoupil do dveří, zavládlo ticho. Ukrývali před ním obrovské kusy sebe, protože věděli, že by ty části zničil. Babička je naopak přizívovala a udržovala při životě světlo, přičemž celou dobu zdánlivě plnila požadavky pana Costase.

Jak léta plynula, Roman a já jsme si zůstali blízcí. Směl jsem setrvat kvůli otci, ale nebyl jsem považován za jednoho z nich. Přinejmenším ne v očích jejich otce. Pro Romana a do určité míry i pro Luku jsem byl bratrem a jako s takovým se mnou jednali. Babička V. mě brala a milovala jako vlastního. Když mi ve třinácti letech zemřela maminka na rakovinu, stala se pro mě babička zdrojem měkkosti a něhy, které jsem postrádal. Když mi bylo osmnáct, dostal můj otec infarkt – Roman, Luca a babička V. se stali mou jedinou rodinou.

A díky nečekanému růstovému skoku, kterým jsem prošel v šestnácti, jsem se stal Romanovou pravou rukou a neoficiální ochrankou. Měl jsem metr třiadvadesát, takže nebylo radno si se mnou zahrávat. Zasluhou své lásky ke cvičení, kterým jsem se zbavoval frustrace, jsem byl ramenatý, silný a podle Romana vážný.

S oblibou jsem mu tvrdil, že jsem svou soustředěnost odkoukal od něj. Jen zřídka kdy měl na tváři úsměv, pokud jsme spolu nebyli sami. Několik let jsem ho u něj nepozoroval vůbec.

To se změnilo, jakmile mu zemřel otec.

Změnilo se všechno.

Vzhlédl jsem, když se otevřely dveře. Roman vstoupil, vypadal unaveně a na lícní kosti měl modřinu. Nalil si šálek kávy a s dlouhým povzdechem usedl k psacímu stolu.

„To mě poser, to už je večer?“ zahučel.